

## TURINYS

|                                                              |     |
|--------------------------------------------------------------|-----|
| PAŠALIETIS: TRUMPA H. P. LOVECRAFTO ISTORIJA. Alfredas Buiko | 9   |
| TŪNANTI BAIMĖ (1922)                                         | 15  |
| ŽIURKĖS SIENOSE (1923)                                       | 37  |
| ŠVENTĖ (1923)                                                | 57  |
| PAŠALIETIS (1926)                                            | 69  |
| DANVIČO SIAUBAS (1928)                                       | 77  |
| ŠEŠĖLIS VIRS INSMUTO (1931)                                  | 119 |
| SAPNAI RAGANOS NAME (1932)                                   | 179 |
| TYKANTIS TAMSOJE (1935)                                      | 215 |
| PADARAS ANT SLENKSČIO (1937)                                 | 239 |



Skaitytojai, savo rankose (žnyplėse, čiuptuvuose etc.) laikote jau antrą į lietuvių kalbą išverstą Howardo Phillipso Lovecrafto kūrinį rinktinę. Iš karto galime įspėti – šiai rinktinei pavadinimą suteikęsio apsakymo „Iš anapus“ (*From beyond*) rinkinyje nėra – kita vertus, yra pirmajai rinktinei vardą „Tykantis tamsoje“ suteikusi apysaka „The Haunter in the Dark“.\* Rinktinės sudarymo procesas buvo ne iš lengvųjų, mat siekta ne tik įtraukti garsiausius, į „Tykantis tamsoje“ nepatekusius kūrinius, bet ir ištransliuoti tam tikrą šių istorijų, prisotintų tolimų dievų, pamirštų epochų ir sudūlėjusių burtų knygų, tematinį bendrumą.

Manau, tai pavyko. Lovecrafta skaitytojams jo kūryba dažnai siejasi su tuo, kas tolima ir svetima, – su atokiais Žemės pakraščiais, toli kosminėje tuštumoje spingsinčiomis žvaigždėmis ar geologinių epochų paraštėmis. Tačiau tai tik vienas iš aspektų. Kita Lovecrafta siaubo pusė – siaubas, slypintis šalia, visiškai čia pat, tykantis trūnijančių namų rūsiuose, universitetų bibliotekose, kaimeliuose ir kalvose, netgi pagrindinio veikėjo genealoginiame medyje. Arkamo apygarda, kurioje vyksta daugumos Lovecrafta parašytų istorijų veiksmas, – mitologizuota Naujosios Anglijos Masačusetso valstijos, kurioje autorius praleido didžiąją dalį gyvenimo, teritorija. Daugybė Lovecrafta istorijų detalių – nuo miestų ir veikėjų vardų iki psichologinių traumų vaizdinių – tai modifikuoti, kiek kitokiais vardais pavadinti jo kasdienybės elementai. Tiesa, ne vulgarūs, iš kasdienybės ištraukti realistiniai jų atvaizdai, bet transformuoti, fantasmagoriški autoriaus vaikystės, paauglystės ir vėlesnio gyvenimo atspindžiai. Arkamas – tai modifikuota, siaubu ir pabaisomis padabinta Seilemo ir Providenso miestų Naujojoje Anglijoje samplaika. Miskatoniko universitetas – fantastinė Brownio universiteto, į kurį Lovecraftas bandė stoti, bet taip ir nebuvo priimtas, versija. Jo istorijose tai, kas išgalvota, nuolat pinasi su tuo, kas tikra: „Nekronomikonas“, „Unaussprechlichen Kulten“ ir „Cultes des Ghoules“ minimi šalia

\* Kaip bus pavadinta rinktinė, kurioje bus apsakymas „Iš anapus“, galutinai nenuspręsta.

tikrų knygų, tokių kaip „Zoharas“, Jameso George'o Frazerio „The Golden Bough“ ar Margaret Murray „The Witch Cult in Western Europe“. Išgalvotas Miskatoniko upės slėnis ar Insmuto uostas įpinami šalia tikrų Naujosios Anglijos vietovių, tokių kaip Taunsendas, Seilemas ir Providensas. Esė „In Defense of Dagon“ Lovecraftas teigia, kad literatūra (ar bent jau jo literatūra) turi ne tiesiog vaizduoti tikrovę ar teikti pamokymus, bet tarnauti vaizduotei, ne vien atkartoti objektus, bet ir sekti iš tų objektų kylančiais klaidžiais idėjų ir asociacijų keliais. Lovecraftas rašė ne emocijų (kurias jis tapatino su romantizmo literatūriniu judėjimu) ir ne proto (kurį tapatino su literatūriniu realizmu), bet vaizduotės labui, ir šitaip transformavo savo gyvenimo potyrius į kažką svetimo, baugaus, fantastiško ir visapusiškai „kitokio“. Savo gyvenimo ir kasdienybės patyrimus jis panaudojo tarsi pigmentus freskoje, todėl fantastiški jo istorijų elementai tapo dar labiau fantastiški, ir net kasdienybė persismelkė anapusybė. Tai tampa dar aiškiau žinant autoriaus biografiją.

Lovecraftas gimė 1890 metų rugpjūčio 20 dieną JAV, Rod Ailando valstijos sostinėje Providence, Winfieldo Scotto Lovecrafto ir Saros Susan „Susie“ Phillips šeimoje. Vaikui esant trejų, tėvą ištiko psichozės priepuolis, dėl kurio jis atsidūrė Providenso psichiatrinėje ligoninėje ir 1898 metais mirė (mirties priežastis – paskutinės stadijos sifilis). Po šios tragedijos Lovecraftas persikėlė į motinos tėvų namus ir gyveno ten su mama, jos seserimis Lilian ir Anne bei seneliais Whipple'u ir Robie. Lovecraftas buvo šeimos numylėtinis ir prisiekęs skaitytojas, ypač mėgęs „Tūkstančio ir vienos nakties“ pasakas ir senovės Graikijos mitologiją. Tačiau 1904 metais mirus seneliui, kuris ir užkrėtė jį meile gotikiniam siaubui ir mitologijai, šeimą užgriuvo finansiniai sunkumai. Šeima turėjo palikti erdvius namus ir persikraustyti į nedidelį butuką. Lovecraftas taip niekada ir nebaigė vidurinės – 1908 metais, prieš pat mokyklos baigimą, jį ištiko stiprus nervinis priepuolis, tad rašytojas taip ir nesutvarkė su mokyklos baigimu susijusių dokumentų ir todėl negavo diplomo. Nuo 1908 iki 1913 metų gyveno atsiskyręs, savarankiškai mokėsi astronomijos, rašė poeziją ir bendravo vos ne vien su motina. Rašytoju jis tapo netyčia – po to, kai eiliuota forma įžeidė literatūriniame žurnale „Argosy“ rašiusį autorių, Lovecraftą pastebėjo UAPA (*United Amateur Press Association*) prezidentas Edwardas F. Daasas ir pakvietė jaunuolį tapti organizacijos nariu (vėliau Lovecraftas pripažino, kad Daaso kvietimas tikriausiai buvo pagrindinis dalykas, išgelbėjęs jį nuo tolesnės atsiskyrėlio egzistencijos). Organizacijos nariu Lovecraftas tapo 1914 metais ir greitai ėmė rašyti keistąją prozą (*weird fiction*). Nors kai kuriuos mažiau žinomus keistosios prozos tekstus jau buvo parašęs anksčiau („Beast in the cave“ (1905), „The Alchemist“ (1908), būtent įstojęs į UAPA Lovecraftas atsiskleidžia kaip siaubo ir fantastinės literatūros autorius, ir 1917 metais parašo pirmuosius geriau žinomus tekstus – „The Tomb“ ir „Dagon“.

1919 metais, Lovecraftas motiną Susie ištinka nervinis priepuolis, ir ji yra paguldoma į psichiatrinę – tą pačią, kurioje prieš dvidešimt vienus metus mirė jos vyras. 1921 metais ji miršta nepavykusios tulžies pūslės akmens šalinimo operacijos metu. Ši žinia smarkiai sukrečia sūnų. Pora savačių po motinos mirties, žurnalistų mėgėjų suvažiavime Bostone, Lovecraftas susitinka savo būsimą žmoną – iš Ukrainos kilusią žydę Sonią Haft Green. Sonia buvo septyneriais metais vyresnė už Howardą, o susituokė jie 1924 metais (Lovecraftas tetos apie vestuves sužino tik po įvykio, sūnėnas jas apie tai informuoja laišku). Lovecraftas persikrausto pas žmoną į jos butą Niujorke – jis jau yra tapęs visai neblogai žinomą rašytoju (keletą jo apsakymų išspausdino žurnalas „Weird Tales“), o Soniai priklauso sėkminga skrybėlių parduvė Penktojoje aveniu. Tačiau skrybėlių parduvė bankrutavo, Lovecraftas atsisakė kraustytis į Čikagą, kur būtų tapęs mokslinės fantastikos žurnalo redaktoriumi, jam niekaip nepavyko Niujorke susirasti darbo, o 1925 metais Sonia išvyko iš Niujorko, nes rado darbą Klivlande. Lovecraftas, jai išvykus, persikraustė į Raudonąją Kąblį – prastai pagarsėjusią Bruklino vietą – ir čia gyvendamas parašė pikčiausius, labiausiai neapykanta kitataučiams pažymėtus tekstus. Jis nekenė didmiesčių, nekenė jų architektūros, nekenė minių, o labiausiai nekenė Niujorko gyventojų – įvairių tautybių ir tikėjimų „užsieniečių“. Jau kitais metais jis grįžo atgal į gimtąją Providensą Rod Ailande ir ten apsigyveno su viena iš tetų. Po poros metų Howardas ir Sonia draugiškai nusprendė skirtis, tačiau Lovecraftas taip niekada ir nesutvarkė savo skyrybų dokumentų dalies (todėl 1936 metais susituokusi su trečiu vyru Sonia iki Lovecraftas mirties 1937 metais techniškai (nors ir ne praktiškai) turėjo du su-tuoktinius).

Grįžęs į Providensą Lovecraftas keliavo po Naująją Angliją, susirašinėjo su kitais autoriais, tokiais kaip „Conan the Barbarian“ parašęs Robertas Howardas, „Pischopatą“ sukūręs Robertas Blochas, Frankas Belknapas Longas, Clarkas Ashtonas Smithas ir kiti, rašė. Būtent Providense jis parašo savo garsiausias istorijas: „Kthulhu šauksmas“ (*The Call of Cthulhu*), „Beprotybės viršukalnės“ (*At the Mountains of Madness*) bei kitas. Tuo pat metu Lovecraftas, nors ir trumpai, susirašinėjo su iliuzionistu Harry Houdini ir netgi planavo kartu parašyti knygą pavadinimu „The Cancer of Superstition“ (deja, bendradarbiavimo planus nutraukė netikėta Houdini mirtis 1926 metais). 1936 metais išleidžiama pirmą ir vienintelę jam gyvam esant išspausdinta jo knyga – „Šešėlis virš Insmuto“ (*Shadow over Insmouth*) (knyga išeina popieriniais viršeliais, o atspausdinta ant prastos kokybės popieriaus). Tais pačiais metais, sužinojęs, kad jo serganti motina iš komos niekada nepabus, nusišauna Robertas Howardas, ir tai smarkiai paveikia Lovecraftą, šis parašo Howardui nekrologą ir tada bando laiškais paguosti velionio tėvą. Visus metus Lovecraftas praleidžia sirgdamas ir diagnozę sužino tik 1937 metais, kai dėl begalinio

skausmo tenka gultis į ligoninę. Diagnozė – plonosios žarnos vėžys. Lovecraftas miršta 1937 metų kovo 15 dieną ir yra palaidojamas Swan Point kapinėse, šalia tėvų. 1977 metais Lovecrafto gerbėjai pastato antkapį su eilute iš jo laiškų – „I AM PROVIDENCE“\*.

Būdamas gyvas, Lovecraftas visada bijojo, kad tiek jis, tiek jo kūriniai po mirties bus gana greitai pamiršti. Veikiausiai taip ir būtų atsitikę, jeigu ne jo kompanija – autoriai, su kuriais jis dažnai susirašinėdavo laiškais. Vienas jų, Augustas Derlethas, su Lovecraftu susirašinėjo paauglystėje ir autoriaus nepamiršo. 1939 metais Derlethas (kartu su Donaldu Wandrei) įsteigia leidyklą „Arkham House“, skirtą Lovecrafto knygų leidybai. XX amžiuje Lovecrafto populiarumas ne blėsta, o kaip tik auga. 1981 metais leidykla „Chaosium“ išleidžia Lovecrafto kūryba paremtą vaidmenų žaidimą „Call of Cthulhu“. Lovecrafto literatūra įkvepia ir muzikos grupes (*Metallica* „Call of Ktulu“ ir „The Things that Should Not Be“, *Dream Theater* „Dark Eternal Night“, *Blue Öyster Cult* „The Old Gods Return“, *Black Sabbath* „Behind the Wall of Sleep“), kino režisierius (Guillermo del Toro „Shape of Water“ bei „Cabinet of Curiosities“, Johno Carpenterio „In the Mouth of Madness“) ir daugelį kitų, kol galiausiai 2005 metais atrinkti jo kūriniai išleidžiami klasikinės amerikiečių literatūros serijoje „Library of America“. O 2015 metais Sieltlo popkultūros muziejus įamžino Lovecraftą Mokslinės fantastikos ir *fantasy* šlovės galerijoje.

Į šią knygą sudėtos istorijos buvo pasirinktos ne vien dėl jų populiarumo. Labiau lėmė tai, kad jose Lovecrafto veikėjų juntamas siaubas yra ypač artimas ir panašus į paties Lovecrafta jaustas emocijas. Atidžiau paanalizavus Lovecrafto kūrybą ir žinant šias bei kitas detales apie jo gyvenimą, tampa akivaizdu – jis rašė apie tai, ką pats buvo patyręs. Žinoma, čia kalbama ne apie čiuptuvuotus ateivius ir ne apie požemiuose besislepiančius kanibalus, o apie Niujorką, Vermontą, Masačusetą, apie Naująją Angliją, apie Rod Ailandą ir Providensą, apie bibliotekas, muziejus ir ankštus butus bei senus, dulkių persmelktus namus. Daugumoje šios rinktinės istorijų tarsi kreivame veidrodyje transformuotos paties Lovecrafta baimės, persekiojusios jį nuo ankstyvos vaikystės. Baimė išprotėti ir baigti gyvenimą beprotnamyje, kaip baigė jo mama ir tėvas. Baimė, kad visos šios šeima ištikusios negandos nėra atsitiktinės – kad giliai šeimos genealoginiame medyje slypi nematomas, nežinomas „kažkas“, kad tai – bausmė už protėvių padarytas klaidas ar prakeikimas, kurio nei laiko, nei vietos, nei priežasties niekas nebeatsimena. Baimė, kad čia pat, už namų slenksčio, yra siaubingas, šleikštus pasaulis, pilnas nepažįstamų, kraują stingdančių

\* Ši frazė gali būti perskaityta dvejopai: „Aš esu Providensas“ (miestas), bet taip pat „Aš esu apvaizda“.

dalykų, tiek atvykusių iš už vandenyno, tiek išaugintų šioje dirvoje, ir nesvarbu, kad apie tuos dalykus žmonėms papasakosi – jie, net jeigu ir patikės, vis vien niekada jų nesupras. Šioje knygoje rašalu ištekėję truputis šių baimių.

Alfredas Buiko

#### PRATARMĖJE NAUDOTI ŠALTINIAI

The H. P. Lovecraft Archive, <https://www.hplovecraft.com/>

Flood, A., „Lost HP Lovecraft work commissioned by Houdini escapes shackles of history“ (2016), *The Guardian*, <https://www.theguardian.com/books/2016/mar/16/hp-lovecraft-harry-houdini-manuscript-cancer-superstition-memorabilia>

Joshi, S. T., *Introduction to An Epicure in the Terrible: A Centennial Anthology of Essays in Honor of H. P. Lovecraft* (1991), Rutherford Dickinson University Press, [http://stjoshi.org/intro\\_epicure.html](http://stjoshi.org/intro_epicure.html)

Joshi, S. T., *I am Providence: The Life and Times of H. P. Lovecraft* (2010), Hippocampus Press, USA.

Joshi, S. T., *Howard Phillips Lovecraft: The Life of Gentleman of Providence* (2018), The H. P. Lovecraft Archive, <https://www.hplovecraft.com/life/biograph.aspx>

Lovecraft, H. P., *In Defense of Dagon* (1921), [https://hplovecraft.hu/index.php?page=library\\_etexts&id=624&lang=angol](https://hplovecraft.hu/index.php?page=library_etexts&id=624&lang=angol)

Lovecraft, H. P., *Supernatural Horror in Literature* (1927), The H. P. Lovecraft Archive, <https://www.hplovecraft.com/writings/texts/essays/shil.aspx>

Petersen, S. et al: *Call of Cthulhu: Keeper Rulebook* (2015), Chaosium Inc., USA.



TŪNANTI BAIMĒ



## I. ŠEŠĖLIS ANT KAMINO

Tą naktį ore tvyrojo griaustinio nuojauta – ėjau į apleistus rūmus ant Audrų kalno ieškoti tūnančios baimės. Buvau ne vienas, kadangi meilė groteskui ir siaubui, per kurią mano karjera literatūroje ir gyvenime tapo keistų baisybių paieškų virtine, dar nebuvo tokia beatodairiška. Su manimi ėjo du ištikimi raumeningi vyrukai – dėl išskirtinės savo jėgos seni kraupių mano tyrinėjimų bendražygiai, kuriuos pakviečiau atėjus laikui.

Iš kaimo išėjome tyliai, kadangi šliaužiančios košmariškos mirties sukelta antgamtinė panika prieš mėnesį suviliojo reporterius ir jie tebeslampinėjo šiose vietose. Kaip paskui pagalvojau, vėliau jie galėjo man pagelbėti, bet tada jų nenorėjau. O, jei Dievo valia būčiau leidęs jiems dalyvauti paieškose, gal man nebūtų reikėję taip ilgai vienam vilkti paslapties naštos – vilkti jos iš baimės, kad žmonės apšauks mane bepročiu, arba tikrai išprotėti dėl šėtoniškų šių įvykių poteksčių. Dabar, kai apie tai vis tiek pasakoju, kad nuo niūrių minčių nevirsčiau maniaku, norėčiau, kad niekada to nebūčiau slėpęs. Nes aš ir tik aš žinau, kokios rūšies baimė tykojo ant to vaiduokliško vienišo kalno.

Mažu automobiliu važiovome mylių mylias per neliestą mišką ir kalvas, kol susidūrėme su kliūtimi – miškinga statuma. Vietovė atrodė juo grėsmingesnė, kad žvalgėmės po ją naktį ir be įprastos tyrinėtojų minios, taigi mums ne kartą kilo pagunda įjungti acetileno žibintus, nepaisant dėmesio, kurį jie galėjo patraukti. Sutemus kraštovaizdis atrodė slogiai, esu tikras, kad į jo liguistumą būčiau atkreipęs dėmesį net nežinodamas apie čia persekiojantį siaubą. Iš laukinių gyvūnų nesutikome nė vieno – jie supranta, kai iš arti klastingai šnairuoja mirtis. Senoliai medžiai su žaibo randais atrodė nenatūraliai dideli, persisukę, kita augalija – nenatūraliai vešli, karštligiškai sulapojusi, o keisti kauburiai ir kalvelės žole apžėlusioje, sustiklėjusiais žaibo pėdsakais rauplėtoje žemėje priminė iki milžiniškų proporcijų išsipūtusias susirangiusias gyvates ar žmonių kaukoles.

Baimė ant Audrų kalno tykojo daugiau kaip šimtmetį. Tai iškart sužinojau iš laikraščių pranešimų apie katastrofą, kuri pirmąkart atkreipė pasaulio dėmesį į šias apylinkes. Tai nuošali vietovė – vieniša pakiluma toje Katskilio kalnų dalyje, į kurią kadaise trumpam buvo šiek tiek prasiskverbusi olandų civilizacija, o sunykusi ji po savęs paliko tik kelerių rūmų griuvėsius ir išsigimusią populiaciją, savavališkai įsikūrusią apgailėtiniuose kaimeliuose ant pavienių atšlaičių. Normalūs asmenys retai čia lankėsi, iki buvo įkurta valstijos policija, tačiau pareigūnai šioje srityje net dabar patruliuoja nedažnai. Vis dėlto gretimuose kaimuose pasakojimai apie minėtą baimę nuo seno perduodami iš kartos į kartą – tai pagrindinė negudrių pokalbių temų vargšų mišrūnų, kurie retkarčiais palieka savo slėnius ir keliauja mainyti rankomis pintų krepšių į paprasčiausius būtinus daiktus, patys nieko nemokėdami susimedžioti, užsiauginti ar pasigaminti.

Tūnanti baimė įsikūrė apleistuose, visų iš tolo lenkiamuose Martensių rūmuose, vainikuojančiuose aukštą, bet nuožulnią iškilumą, kuriai dažnėnės nei kitur perkūnijos davė Audrų kalno vardą. Daugiau kaip šimtą metų sklido neįtikėtinais klaidūs, siaubingai šlykštūs pasakojimai apie tuos senovinius akmens mūrus, apsuptus sodintos giraitės, – istorijos apie vasaromis tykančią tyliai šliaužiančią gigantišką mirtį. Savaliai svetimų būstų įnamiai verkšlendami prisispyrę sekė pasakas apie demoną, sutemus čiumpančią vienišus keliauninkus – arba pagrobiantį, arba paliekantį siaubingai sudraskytus, o kartais pašnibždomis pasakodavo apie kruvinus pėdsakus, vedančius į nuošalius rūmų griuvėsius. Vieni sakydavo, kad tūnančią baimę iššaukia griaustinis, o kiti – kad griaustinis yra jos balsas.

Niekas už to užkampio ribų netikėjo tais besikeičiančiais prieštariniais pasakojimais ir padrikai, išpūstai juose vaizduojama trumpai šmėstelintą nelabą dvasią, tačiau nė vienas ūkininkas ar kaimo gyventojas neabejojo, kad Martensių rūmuose šiurpiai vaidenasi. Vietos istorija neleido tuo abejoti, nors tyrėjai, aplankę šį pastatą pasklidus kai kuriems itin vaizdingiems savalių įnamių pasakojimams, nerado jokių vaiduokliškų reiškinių įrodymų. Senelės pasakojo anūkams keistus mitus apie Martensių šmėklą – mitus, susijusius su pačia Martensių gimine: apie keistą paveldimą ypatumą – nevienodos spalvos akis, apie daugelio kartų istoriją, kupiną gamtos tvarkai priešingų įvykių, ir žmogžudystę, užtraukusią šiai giminei prakeiksmą.

Siaubas, atvedęs mane į įvykio vietą, žaibiškai ir grėsmingai patvirtino fantastiškiausias kalniečių legendas. Vieną vasaros naktį po neregėto smarkumo audros su perkūnija aplinkinius kaimus pažadino paniškai bėgantys savaliai įnamiai, kurių negalėjo sukelti ant kojų vien paprastos haliucinacijos. Tuntai

pasigailėtinų čiabuvių klykė ir inkštė apie nusileidusį ant jų nenusakomą siaubą, ir nė vienas tuo neabejojo. Jie to siaubo nematė, bet girdėjo iš vieno savo kaimelio sklindančius tokius šauksmus, kad suprato atėjus šliaužiančią mirtį.

Rytą piliečiai ir valstijos policijos pareigūnai įkandin drebančių kalniečių nuvyko į tą vietą, kur, šių žodžiais, atėjo šliaužianti mirtis. Žemė, ant kurios stovėjo vienas savavalių įnamių kaimas, trenkus žaibui įgriuvo ir nusinešė kelias dvokiančias lūšnas, tačiau šiuos turtinius nuostolius nustelbė biologinė katastrofa. Iš čia išikūrusių kokių 75 vietinių neliko nė vieno gyvo individo. Nuniokota žemė buvo nutaškyta krauju ir apdrabstyta žmonių kūnų liekanomis su itin akivaizdžiomis demono dantų ir nagų žymėmis, tačiau iš skerdynių vietos nevedė joks pėdsakas. Visi greitai sutarė, kad tai kokio nors baisaus žvėries darbas, niekam liežuvis neapsivertė dėl tokių paslaptingų mirčių vėl kaltinti tiesiog niekšingus žudikus, kurių dažnai pasitaiko smukusiose bendruomenėse. Tie kaltinimai iš naujo prisiminti tik tarp žuvusiųjų pasigedus maždaug 25 kaimo gyventojų, bet ir tada atrode sunku paaiškinti, kaip dukart mažiau užpuolikų nužudė penkiasdešimt žmonių. Tačiau faktas lieka faktas: vasaros naktį iš dangaus aukštybių trenkė žaibas, kaimą ištiko mirtis ir liko siaubingai sudarkyti, dantimis ir nagais suplėšyti lavonai.

Susijaudinę apylinkių gyventojai tą siaubą iškart susiejo su vaiduoklių apniktais Martensių rūmais, nors jie stovėjo daugiau kaip už trijų mylių nuo įvykio vietos. Policininkai į tai pažiūrėjo skeptiškiau ir rūmus į savo tyrimą įtraukė atsainiai, o aptikę, kad jie visiškai apleisti, iš viso metė šio objekto tyrimus. Apylinkių gyventojai ir kaimiečiai apie tą vietą kalbėjo be galo atsargiai; rūmuose jie viską apvertė aukštyn kojom, išnaršė tvenkinius ir upelius, iškapojo krūmus, apieškojo gretimus miškus. Visos pastangos buvo bergždžios – mirtis atėjo ir išėjo nepalikdama pėdų, išskyrus pragaištingas pasekmes.

Antrąją paieškų dieną ši istorija buvo smulkiai svarstoma laikraščiuose, kurių reporteriai užplūdo Audrų kalną. Jie viską aprašė labai detalai, paėmė daug interviu stengdamiesi pateikti siaubo istoriją taip, kaip ją pasakojo vietos močiutės. Iš pradžių tuos pranešimus sekiau pusiau nuobodžiaudamas, nes pats esu siaubų žinovas, bet po savaitės pajutau, kad šią istoriją gaubianti atmosfera sukėlė man keistą vidinį sąmyšį, taigi 1921 metų rugpjūčio 5-ąją tarp kitų suplaukusių reporterių įsiregistravau viešbutyje Leferts Kornerse, artimiausiame kaime greta Audrų kalno – šis viešbutis tapo žinomas kaip įvykio tyrėjų būstinė. Praėjo dar trys savaitės, ir žurnalistai išsiskirstė, taigi galėjau laisvai pradėti šurpą keliančius tyrinėjimus, remdamasis savo paties tuo tarpu atliktomis kruopščiomis apklausomis ir duomenimis, kuriuos surinkau išžvalgęs vietovę.